

MET DE MUZIEK MEE

Als je zwanger bent, zie je opeens overal verwachtingsvolle buiken. Ik ben zwanger van een cello en zie nu steeds affiches, schilderijen en cd hoezen met de beeldige curve van het cellolijfje.

Morgen mag ik haar halen, uit de couveuse van de vioolbouwer. Ik word pleegouder, want pas als ik een beetje kan spelen, mag ik er een voor mezelf. Zou voor 'gewone' kinderen ook nog niet zo'n gek idee zijn, want liefdevolle verzorging en voldoende aandacht zijn niet altijd zo gemakkelijk en vanzelfsprekend als zou moeten. Mijn zoon weet er alles van.

Oefening baart kunst. Althans dat hoop ik.

Sinds vorige week zit ik dus op celloles. Niet lachen. Ik kreeg van een vriendin een proefles cello voor mijn verjaardag, omdat ik ooit heb gezegd dat ik dit het allermooiste instrument vind dat er bestaat. Nu hang ik, want ik ben verliefd. Toen ik het houten lijfje van de cello tussen mijn benen voelde, was ik verkocht. Geluid krijg ik er nog niet uit. Althans geen geluid dat aan te horen valt. Ik zat als kind op de volksmuziekschool en had talent. Mijn vader vermoedde een wonderkind in mij en kwam met een tweedehands viool thuis. Hij nam werkelijk aan dat ik er meteen op zou kunnen spelen, dus ik weet van wie ik mijn realiteitszin heb. Na wat afschuwelijke geluiden en een teleurgestelde vader belandde het instrument tegen een muur.

Ik wilde naar het conservatorium en zou mensenmassa's met mijn pianospel aan het huilen maken. Maar ik heb slechts vier vingers aan mijn rechterhand en de pianoman zei dat dit toch wel een minpuntje was. Ik was meteen uit het veld geslagen en gelukkig was de piano te groot om eveneens tegen een muur te belanden.

Gitaar dan maar, maar de flamenco aanslag klonk volgens mijn leraar toch wat minder vol vanwege de gemiste vinger. Omdat ik al wat ouder was, heeft de gitaar het overleefd. Hij werd gewoon verkocht en voor het geld ging ik lekker op vakantie. Eigenlijk wilde ik zangeres worden, maar na een optreden in een nachtclub dat ik zelf vreselijk geslaagd vond maar anderen niet (mijn vriendin vond dat ik rare gezichten trok en de nachtclubeigenaar vond mijn jurk en make-up mooi, maar mijn stem een stuk minder) heb ik de muziek toch een beetje opgegeven. Tot de cello.

Het leuke is, dat de hoogste snaar van de cello de zingende snaar wordt genoemd, omdat deze zo dicht bij de menselijke stem komt. Toch een beetje zingen dus. Nou ja, als ik het onder de knie kan krijgen... En anders kan ik nog mijn toevlucht nemen tot de zingende zaag. Mijn vader was timmerman, ik heb nog een paar mooie oude zagen staan.

Jacqueline Duurland studeerde letteren en cultuurfilosofie en werkt als freelance tekstschrijfster voor diverse magazines en bedrijven.

Schoonheid is haar passie. Daarom werkt ze al meer dan tien jaar enthousiast mee aan het Pour Vous magazine.